

Capitolul 10

Jertfa de mulțumire

Levitic 3.1-17

„Și dacă darul lui este o jertfă de mulțumire; dacă îl va aduce din cireadă, fie parte bărbătească fie parte femeiască, să-L aducă fără cusur înaintea DOMNULUI. Și să pună mâna pe capul jertfei lui, s-o înjunghie la ușa cortului întâlnirii; și preoții, fiii lui Aaron, să stropească sângele pe altar de jur împrejur. Din această jertfă de mulțumire să aducă o jertfă mistuită de foc înaintea DOMNULUI: grăsimea care acoperă măruntaiele și toată grăsimea care ține de măruntaie, cei doi rinichi și grăsimea după ei care este pe coapse și prapurul de pe ficat, pe care-l va dezlipi de lângă rinichi. Fiii lui Aaron să le ardă pe altar, deasupra arderii-de-tot care va fi pe lemnele de pe foc. Aceasta este o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut DOMNULUI.

Dacă darul pe care-l aduce ca jertfă de mulțumire DOMNULUI va fi din turmă, fie parte bărbătească, fie parte femeiască, să-l aducă fără cusur. Dacă va aduce jertfă un miel, să-l aducă înaintea DOMNULUI. Să-și pună mâna pe capul jertfei și s-o înjunghie înaintea cortului întâlnirii; fiii lui Aaron să-i stropească sângele pe altar de jur împrejur. Din această jertfă de mulțumire să aducă o jertfă mistuită de foc înaintea DOMNULUI, grăsimea, coada întreagă, pe care o va desface de la osul spatelui, grăsimea care acoperă măruntaiele și toată grăsimea care ține de măruntaie, cei doi rinichi și grăsimea de pe ei, de pe coapse și prapurul ficatului, pe care-l va dezlipi de lângă rinichi. Preotul să le ardă pe altar. Aceasta este mâncarea unei jertfe mistuite de foc înaintea DOMNULUI.

Dacă darul lui va fi o capră, s-o aducă înaintea DOMNULUI. Să-și pună mâna pe capul ei și s-o înjunghie înaintea cortului întâlnirii; și fiii lui Aaron să stropească sângele pe altar de jur împrejur. Apoi din ea să aducă jertfă mistuită de foc înaintea Domnului: grăsimea care acoperă măruntaiele și toată grăsimea care este pe măruntaie, cei doi rinichi și grăsimea de pe ei, de pe coapse și prapurul ficatului, pe care-l va dezlipi de lângă rinichi. Preotul să le ardă pe altar. Aceasta este mâncarea unei jertfe mistuite de foc, de un miros plăcut DOMNULUI. Toată grăsimea este a DOMNULUI. Aceasta este o lege veșnică pentru urmași voștri, în toate locurile unde veți locui; cu nici un chip să nu mâncați nici grăsime, nici sânge“ (Levitic 3.1-17).

Am vorbit despre arderea-de-tot. Am văzut că ea trebuia adusă lui Dumnezeu la intrarea în cortul întâlnirii și că ea ne vorbește despre acea parte a lucrării Domnului Isus pe cruce, care era îndeosebi pentru Dumnezeu; și anume prin arderea-de-tot ni se spune ceea ce Domnul a făcut mai mult decât era nevoie ca să ne salveze de la judecată și să anuleze păcatul.

Am văzut ce ni se spune în Levitic 2 despre jertfa de mâncare; ea vorbește despre slava personală a Domnului Isus ca Om. Această slavă a Omului Isus Hristos era necesară, căci pe baza ei putea fi înfăptuită lucrarea. De aceea jertfa arderii-de-tot niciodată nu putea fi despărțită de jertfa de mâncare. La o ardere-de-tot trebuia adusă totdeauna o jertfă de mâncare.

Acum ajungem la Levitic 3, la o altă jertfă care putea fi adusă de bună-voie: jertfa de mulțumire sau jertfa de pace. Dacă am citit cu atenție acest capitol, vedem imediat câteva deosebiri dintre jertfa de mulțumire pe de o parte și jertfa

arderii-de-tot și jertfa de mâncare, pe de altă parte; vedem noi însă în același timp că jertfa de mulțumire nu putea fi despărțită de aceste jertfe. Așa cum la o ardere-de-tot trebuia adusă totdeauna o jertfă de mâncare, tot așa jertfa de mulțumire nu putea fi adusă singură; în capitolul 7 citim că de jertfa de mulțumire aparținea și turta nedospită coaptă în cuptor și plăcinta în tigaie și că jertfa de mulțumire era adusă pe altar și chiar pusă peste arderea-de-tot. Nu trebuia despărțită de aceasta.

Cele spuse mai sus ne fac clar ansamblul pe care-l prezintă cele trei jertfe. Din jertfa arderii-de-tot nu avea voie să mănânce nici un om, ea aparținea în totalitate lui Dumnezeu și trebuia arsă în totalitate pe altar - cu excepția pielii, despre care citim în capitolul 7 că o primea preotul. Ceea ce este prezentat în jertfa arderii-de-tot și acea parte a lucrării Domnului Isus care era în totalitate pentru Dumnezeu, prin care El a slăvit atât de mult pe Dumnezeu și care este mare și minunată ca oamenii s-o poată prețui la adevărata ei valoare, Dumnezeu spune: aceasta este numai pentru Mine.

La jertfa de mâncare am văzut că o parte din jertfă era adusă lui Dumnezeu împreună cu toată tămâia - din aceasta nu era nimic pentru oameni - din rest aveau voie să mănânce Aaron și fiii săi. Deci nu oricine din poporul lui Dumnezeu avea voie să mănânce din ea, ci numai o parte din familia preotească - aceia care erau obișnuiți să umble în prezența lui Dumnezeu și acolo în Locul Preasfânt, să slujească și prin aceasta puteau să prețuiască ceea ce prețuiește Dumnezeu, și puteau să vadă ceva din slava pe care Dumnezeu o vedea în Persoana Domnului Isus.

Aici, în Levitic 3, găsim jertfa de pace sau jertfa de mulțumire. În capitolul 7 citim că oricine din popor, care era curat, avea voie să mănânce din ea. Am citit că o parte din jertfă era dată lui Dumnezeu și că Dumnezeu o numește masa Sa, pâinea Sa. Și Aaron primea o parte din aceasta - Aaron, cel care în slujba sa este o imagine a Domnului Isus ca Mare Preot. În continuare și preoții care aduceau jertfa de mâncare primeau și ei o anumită parte. Și în cele din urmă și poporul mânca din ea - nu numai cel ce jertfea, ci oricine din popor, care era curat. Avem astfel aici o jertfă din care mânca Dumnezeu, din care Domnul Isus își primea partea Sa și din care în cele din urmă mânca tot poporul. Vedem deci aici o masă a familiei lui Dumnezeu, unde erau adunați Dumnezeu, Domnul Isus și poporul Său, ca să mănânce din această jertfă, din ceea ce este prezentat în jertfa de mâncare.

Dacă noi cunoaștem 1 Corinteni 10 și 11 și Evrei 13, vom vedea ușor că era o asemănare izbitoare între jertfa de mulțumire din vechime și masa Domnului și cina Domnului din Noul Testament. În Evrei 13.10 se spune că avem un altar, din care n-au drept să mănânce cei care fac slujba în cort. Noi avem deci un altar - și acesta este primul lucru care reiese din acest verset, un altar din care noi putem mânca. În Vechiul Testament era numai un singur altar de la care se putea mânca, altarul arderii-de-tot, și numai o jertfă din care putea să mănânce oricine din popor care era curat, jertfa de mulțumire. Devine astfel clar că Evrei 13 pune în legătură altarul arderii-de-tot cu jertfa de mâncare. Mai departe în Evrei 13.10 se spune că nimeni care era legat de slujba vechi-testamentală nu avea voie să mănânce din altarul nostru. Numai noi, care avem parte în Domnul Isus, avem voie să mâncăm. Simbolul, umbra era pusă deoparte, ca să facă loc realității.

Când Pavel vorbește în 1 Corinteni 10 despre masa Domnului, atunci este clar că el pleacă de la altarul arderii-de-tot și de la jertfa de mulțumire, căci el

spune în acest context (versetul 18), că un israelit când mânca din jertfa de pe altar avea părtășie cu altarul.

Însă și din Vechiul Testament se vede foarte clar că în acest context sunt văzute altarul arderii-de-tot și jertfa de mulțumire. Despre primul altar (cel al arderii-de-tot), în legătură cu jertfa de mulțumire se vorbește ca despre „masa Domnului”. Expresia masa Domnului o găsim numai în Ezechiel (41.22) și în Maleahi. În Maleahi, altarul este numit clar în context cu jertfa de pe el „masa Domnului” (1.7,8), că ei aduceau pâine necurată, deci animale necurate, la această masă. În Levitic 3.11 și 16 am văzut că Dumnezeu numește pâinea Sa, mâncarea Sa, acea parte pe care El o primea din jertfa de mulțumire. De aceea în Maleahi, El vorbește despre pâinea necurată.

Vedem astfel cu ușurință înțelesul din Levitic 3, ca și înțelesul pentru noi al legii jertfei de mulțumire. Este un tablou a ceea ce facem noi la masa Domnului, când serbăm cina, când deci ne preocupăm cu Mântuitorul care a fost mort; când luăm din mâna Sa și mâncăm pâinea frântă și bem din vinul despre care Domnul Isus a spus: Acesta este trupul Meu, care este pentru voi și acesta este sângele Meu, care se varsă pentru mulți. 1 Corinteni 10.18 și 21 spun că cine mănâncă din jertfă are părtășie cu altarul. Și acesta este marele gând pe care îl găsim aici în capitolul 3; totul este în legătură cu altarul. Cel ce jertfa avea voie să aducă un dar ca jertfă și el putea să-și pună mâinile pe capul jertfei și s-o taie, însă el nu putea face mai mult; în continuare făceau fiii lui Aaron. Nu se spune aici că pielea jertfei era jupuită, că jertfa era tăiată în bucăți sau că măruntaiele trebuiau spălate, așa cum se spune în Levitic 1 despre jertfa arderii-de-tot. Citim că fiii lui Aaron trebuiau să stropească sângele în jurul altarului și apoi să ia grăsimea (aceasta este descris foarte amănunțit) și s-o ardă pe altar. La toate cele trei jertfe de mulțumire pe care le găsim aici, aceasta este repetat aproape textual. Mereu se spune că grăsimea trebuie să fie pentru Dumnezeu, că rinichii trebuiau să fie împreună cu grăsimea și că trebuiau aduse toate lui Dumnezeu ca jertfă. Și apoi în versetul 11 și 16 se spune că aceasta era mâncarea sau pâinea lui Dumnezeu. Lucrul important era altarul, pe care se exercita slujba pentru Dumnezeu. Și părțile alese pentru Dumnezeu erau, așa cum s-a spus, diferite bucăți de grăsime și rinichii.

În acest capitol avem deci numai o parte a jertfei de mulțumire, partea lui Dumnezeu. Cealaltă parte, partea noastră o găsim în legea jertfei de mulțumire din capitolul 7. Și este bine să vedem aceasta. La început am fi avut gândul că noi avem nevoie de curățire, prin judecata de sine, atunci când stăm sub impresia minunatei părtașii cu Dumnezeu, așa cum este prezentată în această jertfă de mulțumire. De aceea, după capitolul 3 urmează jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină. Însă în utilizarea practică noi trebuie să ne curățim mai întâi (1 Corinteni 11.27-34). De aceea în legea jertfelor, jertfa de mulțumire vine la urmă. Și acolo este tratată partea noastră.

Și am mai remarcat ceva. În capitolul 1 la jertfa arderii-de-tot am văzut că darul de jertfă în mod normal era un vițel de parte bărbătească. Dacă cineva era prea sărac ca să-l aducă, el avea voie să vină cu o oaie sau o capră sau chiar cu un porumbel, dacă el era sărac de tot. Și în capitolul 2, la jertfa de mâncare vedem trei clase de jertfe. Această diferențiere mare n-o vedem la jertfa de mulțumire. Sunt într-adevăr și aici trei jertfe diferite, însă nu în aceeași categorie ca în capitolul 1. Și în afară de aceasta, dacă la jertfa de mulțumire era adus un vițel, putea fi atât de parte bărbătească cât și de parte femeiască - altfel decât la arderea-de-tot. Putea fi adus de asemenea o oaie sau o capră, dar despre păsări nu citim nimic.

Este foarte important să dăm atenție acestui lucru și să cercetăm ce înseamnă dacă aducem lui Dumnezeu ceva ca jertfă, care este numai pentru El, când se vorbește despre persoana și lucrarea Domnului Isus. Și dacă nu suntem așa de bogați, așa cum ar trebui să fim, pentru că am fost prea leneși ca să adunăm comori, pe care noi le putem strânge din Cuvântul lui Dumnezeu, sau poate suntem prea tineri și nu am avut încă timp să devenim bogați în comorile pe care le vedem în Domnul Isus, în lucrarea Sa, atunci Dumnezeu ne spune: vino cu o jertfă mică, dar care să vorbească numai despre Domnul Isus, pot fi chiar doi porumbei sau două turturele; este plăcut pentru Mine.

Când însă este vorba să ai părtășie cu Dumnezeu la masă, unde Dumnezeu primește partea Sa din mâna celui care jertfește, unde Aaron, un simbol al Domnului Isus - primește și el o parte și în cele din urmă tot poporul primește o parte, atunci nu poate fi ca la jertfa arderii-de-tot. Căci dacă vrei să ai părtășie cu Dumnezeu, atunci se cere un anumit nivel, o anumită treaptă. Dumnezeu poate să fie satisfăcut de Domnul Isus în lucrarea Sa de pe cruce, dar să nu se coboare la nivelul nostru. El vede slava Domnului Isus în mod desăvârșit. Și ceea ce vorbește despre această slavă, El o numește pâine a Sa, mâncare a Sa. Este lucrul cel mai minunat dintr-o jertfă. Însă Dumnezeu nu poate merge atât de departe, încât El să fie ca și cum ar vedea puțină slavă în lucrarea Domnului Isus, așa că un porumbel ar putea fi de ajuns pentru El ca mâncare a Sa. Aceasta este imposibil.

La un porumbel abia dacă se poate despărți mâncarea lui Dumnezeu (grăsimea, rinichii etc.) de pasăre, ca să fie arsă. Și pe lângă aceasta să ne mai gândim că porumbelul este mai mult o imagine a Domnului Isus ca Fiul al lui Dumnezeu care este în cer, în timp ce jertfa de mulțumire Îl prezintă pe Domnul mai ales ca Om, chiar dacă El era Fiul veșnic al lui Dumnezeu.

Putem avea părtășie cu Dumnezeu numai dacă ajungem la un nivel la care este posibilă această părtășie. Orice creștin trebuie să vină la Dumnezeu cu o ardere-de-tot, căci orice credincios trebuie să fi văzut ceva din însemnătatea ei. Atât timp când cineva, care a mărturisit înaintea lui Dumnezeu păcatele și vina sa, n-a văzut nimic din ceea ce este prezentat în jertfa arderii-de-tot, nu este liber să se apropie de Dumnezeu. El nu știe ce poziție ocupă el în Domnul Isus înaintea lui Dumnezeu!

El este ca un nou-născut din Israel în noaptea de Paște în Egipt (Exod 12), care știa, dacă a crezut Cuvântul lui Dumnezeu, că este sigur înaintea judecării lui Dumnezeu, dar care, când se gândește la Dumnezeu, Îl vedea numai ca un judecător aspru, care mergea de jur împrejur, ca să omoare pe orice întâi-născut, dar care nu putea veni la el, pentru că el era sigur înapoia sângelui mielului. Însă de îndată ce el ieșea afară din casă, ca să întâlnească pe Dumnezeu, era lovit de judecata lui Dumnezeu.

Abia atunci când un nou-născut a văzut ceva din slava lucrării Domnului Isus, așa cum este ea prezentată în jertfa arderii-de-tot, este liber în inima și conștiința sa să se apropie de Dumnezeu. De aceea orice creștin poate veni la Dumnezeu cu o ardere-de-tot. Cine nu poate face lucrul acesta, nu se poartă potrivit voii lui Dumnezeu, chiar dacă el este un om născut din nou.

Din aceste motive Dumnezeu începe să ne arate în Levitic, când este vorba de jertfe, arderea-de-tot. Repet: oricine poate aduce o ardere-de-tot, chiar dacă este o turturică. Și când inima se ocupă cu slava Domnului Isus în lucrarea Sa pe cruce, să-L privească în ceea ce a însemnat pentru Dumnezeu lucrarea Sa, cât de plăcută a fost pentru Dumnezeu - de un miros plăcut, atunci învață să

vadă tot mai mult din această slavă și minunata poziție pe care noi o avem la Dumnezeu. În valoarea arderii-de-tot noi suntem plăcuți pentru Dumnezeu; și cu cât recunoaștem mai mult valoarea pe care arderea-de-tot o are în ochii lui Dumnezeu, cu atât mai mult vedem cât de liberi suntem noi ca să ne apropiem de El.

Când cineva, vorbind simbolic, poate aduce un vițel, pentru că s-a ocupat cu adevărat cu valoarea arderii-de-tot, atunci el realizează adevărul pe care îl spune Ioan 17.23, că Tatăl ne iubește, pe noi, copiii Săi, așa cum El L-a iubit pe Domnul Isus. Acum, când noi știm aceasta, suntem pe deplin liberi să mergem în Locul Preasfânt, în apropierea Sa. Noi avem libertatea să facem aceasta, așa cum spune Evrei 10.13. Inimile noastre sunt libere și noi ne apropiem fără teamă de Dumnezeu. Noi știm: El este Tatăl nostru și noi suntem copiii Săi, iar El ne iubește așa cum L-a iubit pe Domnul Isus.

Și când am văzut și am realizat ceea ce ne-a spus Levitic 2 în tabloul jertfei de mâncare, când ne-am ocupat cu slava Persoanei Domnului Isus, în viața Sa pe pământ, atunci avem un obiect pentru inimile noastre în timpul vieții noastre aici pe pământ, în pustie. Cu privire la acest obiect putem, dacă suntem duhovnicești (așa cum este prezentat în fiii lui Aaron), să avem părtașie cu Dumnezeu, prin faptul că noi, ca și fiii lui Aaron, mâncăm din ceea ce mănâncă Dumnezeu.

În Levitic 3, avem jertfa de mulțumire (de pace). Ea este în legătură cu arderea-de-tot, însă ne spune că noi, ca rezultat al lucrării Domnului Isus - putem avea părtașie cu Dumnezeu, putem avea parte cu El la ceva. La cruce, Dumnezeu și credinciosul se preocupă cu aceeași lucrare. În jertfa de mulțumire vedem, deci, ceea ce avem împreună cu Dumnezeu. Este vorba, așa cum s-a spus, nu de partea lui Dumnezeu, așa cum o vedem în arderea-de-tot, ci vedem faptul că Dumnezeu și toți care au parte în Domnul Isus se strâng în jurul feței Sale; cineva care n-are nici o parte în Domnul Isus, nu va vedea niciodată slava Domnului și slava lucrării Sale. Noi însă, care avem parte în El, putem sta lângă cruce: Dumnezeu este acolo și spune: Acesta este Fiul Meu Preaiubit, care a împlinit la cruce minunata lucrare, și inimile noastre spun: Acesta este Mântuitorul nostru iubit. Dumnezeu spune: El a făcut lucrarea, pentru că Mă iubea (vezi Exod 21.5; Ioan 18.11) și inimile noastre spun: El a făcut lucrarea pentru că El ne-a iubit; El este Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine (Galateni 2,20)!

Așa ne vorbește Dumnezeu despre slava Sa și despre slava lucrării Sale. Și noi vorbim cu Dumnezeu, căci și noi admirăm ceea ce a umplut inima Lui. Așa avem noi părtașie cu El. Baza acestei părtașii este, ca să spunem încă o dată, această Persoană minunată, în lucrarea de pe cruce. Cu El și lucrarea Sa se preocupă inima lui Dumnezeu și inimile noastre, noi avem parte în același lucru (și aceasta este părtașie). Acest mare gând îl găsim aici în capitolul 3 și 7.

Potrivit cu versetul 1 și 6 era voie să fie adusă ca jertfă de mulțumire atât animale bărbătești cât și femeiești. Da, la animalele mici se poate accepta să fie femeiești (oaie sau capră). Numai la jertfa de mulțumire și la jertfa pentru păcat era chiar prescrisă aceasta (capitolul 14.28;5.6). Ne apare clar că aceasta exprimă un caracter slab într-o oarecare măsură. Aceasta rezultă din înțelesul normal al femeiescului în Cuvântul lui Dumnezeu. Era poziția supunerii, ascultarea pasivă în opoziție cu ascultarea activă, poziția independenței a bărbatului. Și probabil în femeiesc este legat și gândul rodirii.

În orice caz este clar că în jertfa de mulțumire nu ne este prezentat lucrul cel mai înalt al lucrării Domnului Isus, ca în arderea-de-tot. Nu găsim aici puterea bărbătească, care a înfăptuit lucrarea Sa pe cruce în așa fel încât Dumnezeu a fost slăvit în ea.

În jertfa de mulțumire vedem pe Mântuitorul mort, ca bază și obiect al părtașiei noastre cu Dumnezeu. Și în tabloul vițelului vedem pe Robul lui Dumnezeu și al oamenilor, care Se dăruiește pentru amândoi în viață și în moarte.

Cel care aducea jertfa trebuia să-și pună mâna pe capul animalului. El se făcea una cu jertfa în toată mărția ei. Cum ar fi avut el astfel curajul să vină în prezența lui Dumnezeu și să mănânce din această jertfă în părtașie cu El? Ce bine este atunci când venim împreună la masa Domnului și prin cântările și rugăciunile noastre aducem înaintea lui Dumnezeu expresia modului în care admirăm pe Domnul în lucrarea Sa de pe cruce și ceea ce noi vedem acolo ca slavă a Sa, o oferim lui Dumnezeu ca jertfă, căci suntem conștienți că Dumnezeu primește jertfele noastre din mâinile noastre și El le numește mâncare a Sa, pâine a Sa!

În versetele 2,8 și 13 se spune că fiii lui Aaron, preoții, trebuiau să stropească sângele de jur împrejurul altarului. Și în versetul 17 am văzut că toată grăsimea și tot sângele nu trebuiau mâncate.

Sângele vorbește despre viață. Și Dumnezeu dorește viața pentru Sine. El Însuși a dat viața și numai El are drept asupra ei. Și când este vorba de viața Domnului Isus, atunci aceasta este în întregime numai pentru El. El are drept asupra ei, și El dorește s-o aibă pentru Sine Însuși. Noi putem să vedem slava acestuia. În acest tablou, sângele este stropit de jur împrejurul altarului, așa cum am văzut și la jertfa arderii-de-tot, deci dacă noi ne apropiem de altar - aceasta este masa Domnului - noi ne dăm seama cât de prețios este sângele pentru Dumnezeu și că este singura bază pe care noi ne putem apropia de Dumnezeu. Așa am văzut în Levitic 16, că sângele de pe capacul ispășirii este baza pe care Dumnezeu poate veni în legătură cu oamenii și poate invita pe toți păcătoșii să vină la El ca să-i binecuvânteze: Deci, fiii lui Aaron, credincioșii, care sunt practic preoți, prin faptul că sunt obișnuiți să umble în prezența lui Dumnezeu și acolo au învățat să cunoască gândurile Sale și să vadă ceea ce el vede, stropeau sângele.

Ce minunat este să citim în versetul 5 că fiii lui Aaron trebuiau să ardă pe altar grăsimea arderii-de-tot. Cuvântul „să ardă” înseamnă aici, ca și la arderea-de-tot și la jertfa de mâncare, „să ardă, să fumege ca o ardere-de-tot”. Nu suntem noi conștienți de faptul că deseori jertfele noastre sunt așa de sărace și mici? Însă ele se ridică spre Dumnezeu, unite cu mirosul minunat al arderii-de-tot. Și când ele vorbesc despre Domnul Isus în minunata Sa lucrare de pe cruce, atunci ele sunt „o jertfă mistuită de foc de un miros plăcut pentru Domnul”.

Am văzut că arderea-de-tot este baza tuturor binecuvântărilor - pentru toată bucuria noastră, părtașia noastră, adorarea noastră, lauda noastră. Nu vedem noi în 2 Corinteni 7-10 un tablou frumos în legătură cu subiectul nostru? În versetul 1 și 2 vine foc din cer și mistuie arderea-de-tot, iar slava Domnului umple casa. Când au văzut copiii lui Israel aceasta, s-au plecat și s-au închinat și au lăudat pe Domnul, pentru că este bun și bunătatea Lui ține în veac.

După aceea ei au voie să jertfească în număr mare jertfe de mâncare, să laude pe Dumnezeu și să țină o mare sărbătoare, timp de opt zile. Mai întâi șapte zile, un tablou al întregului timp pământesc, și apoi a opta zi, o adunare specială de sărbătoare, o imagine a stării veșnice.

În versetul 7 se spune că era voie să fie adus ca jertfă de mulțumire o oaie. Oaia nu vorbește despre slujbă, ca vițelul, ci despre dăruirea până la moarte (Isaia 53.7). Însă dacă aceasta este o imagine mai mică a Domnului Isus, are totuși o măreție pe care vițelul nu o are. Ea are o coadă cu grăsime și la oile din Orient aceasta avea o deosebită valoare, nu numai din cauza cantității, ci și din cauza calității grăsunii cu gustul ei ales. Dacă în versetul 11 nu se spune că este de un miros plăcut pentru Domnul, în locul acesta se spune totuși că este o mâncare sau pâine a unei jertfe mistuite de foc înaintea Domnului.

În versetul 12 avem o capră ca jertfă de mulțumire. Capra în Cuvântul lui Dumnezeu este un tablou al omului firesc, ca păcătos și dușman al lui Dumnezeu (Matei 25.31-46), și ea este astfel potrivită jertfei pentru păcat. Inimile noastre egoiste nu aduc aceleași jertfe de mulțumire, care au aproape caracterul unei jertfe pentru păcat? Cât de mare este Harul lui Dumnezeu, și că El primește totuși aceste jertfe, căci în versetele 5 și 11 sunt folosite aceste expresii minunate, ca să încurajeze inimile noastre sărace: „Preotul să le ardă pe altar, este o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut“.

În versetele 3-4, 9-11 și 14-17 citim că nu toată jertfa de mulțumire trebuia pusă pe altar pentru Domnul, ci numai grăsimea. Nu era o jertfă totală. Și restul nu era ars afară din tabără, așa cum găsim în capitolul 4.12 și 21 la jertfa pentru păcat, pentru sfințirea preotului și a întregii adunări. Era partea poporului lui Dumnezeu, după ce el se judeca pe sine însuși.

După aceea ei aveau voie să mănânce în părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său și în părtășie cu tot poporul lui Dumnezeu, cu oricine care era curat. Însă aici nu se vorbește încă despre judecata de sine, nu este încă amintită. O găsim în capitolul 7, în legea jertfei de mulțumire.

Aici în capitolul 3 este pus accentul pe faptul că lucrarea Domnului Isus este prețioasă pentru Dumnezeu. Găsim aici expresii care merg mai departe decât cele folosite în capitolul 1 și 2. Citim acolo că jertfa arderii-de-tot și jertfa de mâncare trebuiau arse ca un miros plăcut pentru Dumnezeu. Aceasta o găsim și aici, în versetele 5 și 16. Însă aici se adaugă că era pâinea lui Dumnezeu, mâncarea lui Dumnezeu, că Dumnezeu Se hrănește din ceea ce ne este oferit nouă din lucrarea Domnului Isus. Cât de important este de aceea să luăm seama ce este jertfit lui Dumnezeu aici, care este partea pe care o primește Dumnezeu din această jertfă.

Toată grăsimea jertfei aparținea deci lui Dumnezeu. Cuvântul ebraic pentru grăsime indică ceva bun ieșit din comun și este tradus cu „cel mai bun“ (de exemplu de trei ori în Numeri 18.29-32). Aceasta este prețuirea pe care o dă Dumnezeu slavei lăuntrice a Domnului în lucrarea Sa de pe cruce. Să observăm că grăsimea se poate obține numai prin moarte. Vorbește de cele mai adânci sentimente și emoții lăuntrice al Domnului, care L-au condus ca din dragoste pentru Tatăl să meargă la moarte. Vezi de exemplu Psalmul 40.10. Cuvântul ebraic pentru rinichi înseamnă „desăvârșire“, cuvântul pentru „sold“, încredere, intimitate, iar cuvintele „prapurul ficatului“ pot fi explicate cu imensitatea slavei. Ce gânduri adânci se ascund aici! În versetul 16 și 17 și în capitolul 7.22-25 le este interzis oamenilor să mănânce grăsimea. Se spune

chiar: „sufletul care va mânca să fie nimic din poporul său“. Era numai pentru Dumnezeu!

Dacă vom privi atent locurile din Cuvântul lui Dumnezeu care vorbesc despre grăsime, atunci vom ajunge la concluzia, cred eu, că grăsimea ne spune despre energia voinței și despre ceea ce este un animal în stare bună. Un animal bolnav nu este gras. Dacă un animal este gras, atunci în mod normal înseamnă că el este sănătos. Grăsimea vorbește deci despre bunurile deosebite ale sentimentelor inimii care ies la iveală prin ceea ce se face. Și acestea sunt incluse în tăria, în energia voinței. Dacă Dumnezeu este Creatorul, atunci numai El are dreptul asupra voinței oamenilor. În Deuteronom 6 citim că Dumnezeu cere oamenilor să-L iubească „cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea“. Și Domnul adaugă în Marcu 12.33 și în Luca 10.27: „cu toată priceperea“ și „cu tot cugetul tău“. Fiind Creator, Dumnezeu are dreptul să ceară creației să-L slujească. În Coloseni 1.16 se spune că Domnul Isus a creat toate lucrurile pentru Sine.

Din aceasta rezultă că orice creatură trebuie să-I slujească și nu să aibă propria ei voință. Și în 1 Samuel 15.23 citim că „răzvrătirea este ca și păcatul ghicitoriei, iar voința proprie este ca și nelegiuirea și idolatria“. Deci voia Domnului Isus era numai pentru Dumnezeu. El, singurul Om care avea dreptul să aibă propria voie, spune: „Mâncarea Mea este să fac voia Aceluia care M-a trimis“ (Ioan 4.34). El Cel care a fost desăvârșit, Întâiul născut din toată creația, El, Fiul lui Dumnezeu Însuși, care nu a fost creat, El avea dreptul să aibă propria voie; însă El voia numai un lucru: să slujească lui Dumnezeu, să facă voia lui Dumnezeu. Și aceasta este deosebit de prețios pentru Dumnezeu. El a căutat timp de patru mii de ani un om care să facă binele, unul măcar care să caute pe Dumnezeu (Romani 3.12 și 11), însă nu a găsit nici unul. Au fost milioane de oameni și fiecare dintre ei au avut propria lui voie - chiar dacă n-ar fi avut voie s-o aibă; și fiecare făcea propria lui voie în loc de voia lui Dumnezeu.

1500 de ani după crearea lui Adam, Dumnezeu a spus deja despre oameni: „toate întocmirile gândurilor sale sunt numai spre rău, în fiecare zi“. Cine poate pricepe ce era pentru El, când a găsit un Om care n-a fost niciodată neascultător și a cărui întreagă voință și viață a fost numai ascultare! El dorea numai un singur lucru, să slăvească pe Dumnezeu! Și așa era Omul care avea dreptul să aibă propria lui voie, dar care a renunțat la ea, ca să fie ascultător numai de Dumnezeu. „Ascultător până la moarte și încă moarte de cruce“. Este ceva prea înalt pentru noi, ca să-L putem înțelege. Probabil că noi putem avea numai o slabă părere, însă adevărata slavă nu poate s-o înțeleagă nimeni dintre noi. De aceea Dumnezeu revendică grăsimea pentru El. Numai El Singur o poate prețui la adevărata ei valoare. Însă realitatea minunată este că Dumnezeu vrea s-o primească din mâinile noastre. Și dacă noi nu putem înțelege valoarea deplină a acestei grăsimi, noi avem voie s-o luăm în inimile noastre și s-o oferim lui Dumnezeu. El vrea s-o primească din mâinile noastre. Și în versetul 11 și 16 citim: „Este mâncarea (pâinea) unei jertfe mistuite de foc înaintea Domnului“. Însă grăsimea este adusă aici în legătură cu lucruri deosebite. Avem grăsimea care acoperă intestinele. Când cunoaștem Noul Testament, știm ce înseamnă aceasta. Să ne gândim numai la 2 Corinteni 6.12, unde apostolul vorbește despre lăuntru (măruntaie), sau și în multe locuri, care nu sunt traduse cu intestine. Uneori sunt specificate în adunare, însă deseori se vorbește despre sentimente și inimă, unde este realmente vorba de intestine. (Luca 1.78 și Coloseni 3.12; 2 Corinteni 7.15 și Filip.2.1, Filip.1.8 și 1 Ioan 3.17).

Intestinele sunt partea cea mai lăuntrică a omului, vorbesc despre sentimentele sale cele mai lăuntrice. Și aici este vorba de sentimentele lăuntrice ale Domnului Isus, pe când săvârșea lucrarea *de* pe cruce. Putem afla ceva din aceasta, când citim Psalmii, în mod deosebit cei din prima carte, unde mulți Psalmi vorbesc despre sentimentele Domnului Isus, pe când El mergea aici pe pământ spre cruce. Să ne gândim la Psalmul 16, unde este arătat cum El Se încrede în Dumnezeu, la Psalmul 22.10, unde găsim ce era în inima Lui în timpul acelor trei ore de întuneric: „de când eram în pânțelece am fost sub paza Ta, din pânțelecele mamei, Tu ești Dumnezeuul Meu“. Când în Psalmul 40 El vorbește despre Sine, că S-a scufundat în fundul mocirlei, spune după aceea cum inima Sa s-a încrezut în Dumnezeu (vezi și Psalmul 69.102 etc). Putem înțelege și noi ceva, cât de prețioase trebuiau să fie pentru Dumnezeu sentimentele Domnului Isus, după ce Dumnezeu trebuia să spună despre toți oamenii, despre sutele de milioane, care au trăit până în acest timp, că erau vrăjmași (Romani 5.10)?

Și atunci acest singur Om, care avea numai dragoste pentru Tatăl, care din dragoste pentru El a promis ca păcatele noastre să fie aruncate asupra Lui, Acela care din dragoste față de Tatăl și față de noi a suferit să fie făcut păcat și apoi să fie lovit de Dumnezeu. Despre aceasta vorbesc măruntaiele. Dragostea era așa de mare, încât El a făcut mult mai mult decât era necesar. Domnul Isus spune ucenicilor Săi: „Când ați făcut tot ce v-am poruncit, să ziceți: suntem robi netrebniți, am făcut ceea ce eram datori să facem“. Însă Domnul Isus n-a fost un rob nefolositor. El a făcut nu numai ceea ce era necesar. Sentimentele Sale nu erau numai așa fel ca Dumnezeu să poată fi satisfăcut cu ele, pentru că El n-a păcătuit. Ele erau nespuse mai mult decât era necesar, mult mai mult decât cerea dreptatea lui Dumnezeu, așa că inima lui Dumnezeu a găsit toată plăcerea în ele și în momentul când Dumnezeu trebuia să-și ascundă fața de El, când El suferea acolo pe cruce sub judecata Sa, a privit în jos spre El cu o plăcere așa de mare, cum niciodată n-a făcut mai înainte. Și Dumnezeu ne spune: priviți-L! Citiți în Psalmi și vedeți ce sentimente de încredere și dragoste față de Mine erau în inima Lui. Eu știu că sunt prea mari pentru voi. Nu le puteți înțelege în totalitate. Voi nu veți înțelege niciodată ce înseamnă această dragoste a Fiului Meu pentru Mine, în aceste momente îngrozitoare. Însă luați-le în inimile voastre și aduceți-le la Mine. Vreau să le primesc din mâinile voastre, așa că voi, chiar dacă nu puteți înțelege, pentru că sunt prea mari și minunate, vedeți ceva din ele, chiar dacă sunt numai exteriorul. Vreau să le primesc din mâna voastră, căci sunt foarte prețioase pentru inima Mea.

Însă nu numai grăsimia, ci și cei doi rinichi și grăsimia care era pe ei aparțineau lui Dumnezeu ca jertfă. După Iov 38.36, Dumnezeu a pus înțelepciunea în rinichi. (în versiunea românească s-a tradus cu „negura norilor“) „Eu sunt locuința înțelepciunii“, prin care Domnul Isus a făcut totul. Nu numai că El a fost ascultător în toate și a căutat voia lui Dumnezeu, ci și ceea ce trebuie să facă El, a făcut într-o înțelepciune așa de mare, că Dumnezeu a privit în jos spre ele cu o mare admirație. Dacă în ascultare El a înfăptuit lucrarea pe care Î-a încredințat-o Dumnezeu, dacă a rostit cuvintele pe care I le-a dat Tatăl ca să le spună, atunci El le-a făcut cu o înțelepciune așa de minunată, încât Dumnezeu putea să privească numai cu plăcere și satisfacție la ele. Așa a fost totul în viața Domnului Isus și mai presus de toate în moartea Sa pe cruce. Dumnezeu a văzut cum El a săvârșit lucrarea pe cruce. El a auzit cuvintele pe care El le-a rostit. Erau numai cuvinte ale înțelepciunii! Nu este minunat că în aceste dureri adânci, Domnul spune dinarului de pe cruce: Astăzi vei fi cu Mine în Paradis? Nu este minunat, când Domnul spune: „Mi-e sete“, pentru ca să se îplinească Scriptura - că în

aceste momente, când era lovit de Dumnezeu, El Se gândește să împlinească Scriptura și de aceea strigă: „Mi-e sete“. Nu e minunat că pe când Maria, mama Domnului Isus, stătea lângă cruce și sabia trecea prin sufletul ei, așa cum era prorocit, în aceste momente, când El trebuia să moară, Se gândește la ea? Nu e minunat ca El o mângâie acolo și spune lui Ioan: Fiule, iată mama ta! Și ce trebuie să fi fost pentru inima lui Ioan, să audă vocea Domnului în aceste momente, care i-a incredințat pe Maria, mama Sa, pe care a iubit-o așa de mult? Putem înțelege că Dumnezeu a privit în jos spre El cu plăcere și a admirat această înțelepciune, care chiar și în aceste momente putea rosti un cuvânt „la timp“. Așa că noi putem citi toate cuvintele Domnului Isus și să medităm la toate gândurile Sale, pe care le găsim în Psalmi. Despre aceasta vorbesc rinichii. Aceasta este înțelepciunea care rezultă de aici și care este așa de minunată pentru Dumnezeu.

Dumnezeu ne îndreaptă gândurile asupra acestor lucruri, ca noi să ținem seama de ele, să le contemplăm și inimile noastre să fie îmbelșugate de această slavă minunată, care este prea mare pentru inimile noastre mici, ca s-o cerceteze până în profunzime, o slavă care este prea adâncă pentru ca înțelegerea noastră nemărginită s-o poată cuprinde. Însă noi avem totuși voie ca s-o vedem și Dumnezeu în harul Său minunat spune: Aduceți-Mi-o! Aceasta este ceea ce dorește inima Mea. Aceasta este aceea în care Mi-am găsit plăcerea, care M-a satisfăcut atât de mult, încît este masa Mea, pâinea Mea. Este mult mai mult decât un miros plăcut, oricât de bun și minunat ar fi acesta. Însă este o masă, deci ceva cu care Dumnezeu Se hrănește, unde El găsește tot ceea ce satisface întreaga Sa dorință, dorința inimii Dumnezeului veșnic.

Deci, spune El, aduceți-o aici și dați-Mi-o Mie. Vreau s-o primesc din mâinile voastre. Nu este aceasta un lucru minunat? Nu sunt impresionate inimile noastre, că noi avem dreptul să exercităm o asemenea slujbă, că noi am fost aduși așa de aproape de El, că avem voie să intrăm în Locul Preasfânt și acolo avem voie să-I dăm cu mâinile noastre ceea ce satisface pe deplin inima Sa, că El o numește pâinea Sa, mâncarea Sa? Nu este aceasta destul, ca să ne conducă inimile?